

Sygn. akt VIII GC 885/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2015 r. w B.

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 256,11 zł (dwanaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć złotych jednaście groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3845,13 złotych (trzy tysiące osiemset czterdzieści pięć złotych trzynaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 72,87 zł (siedemdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem nadpłaconej zaliczki;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 113 zł (sto trzynaście złotych) tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód K. S. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 10 001 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest nabywcą wierzytelności przysługującej T. S. od pozwanego z tytułu szkody komunikacyjnej w pojeździe marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) spowodowanej przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów, w firmie pozwanego. Pozwanemu została zgłoszona szkoda za pośrednictwem powoda. Dalej powód wskazał, iż pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanemu ostatecznie odszkodowanie w łącznej kwocie 10077,89 zł. Powód wskazał, iż nie zgodził się ze stanowiskiem powoda i złożył odwołanie. Jednocześnie wskazał, iż ostateczna wysokość szkody zostanie ustalona przez biegłego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma potwierdził, iż pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady z tytułu wypadku komunikacyjnego z dnia 6 grudnia 2013 roku i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 10077,89 zł. Stwierdził, iż odszkodowanie – wobec braku rachunków za naprawę pojazdu ustalono w oparciu o średnie ceny

części i robocizny notowanych na rynku lokalnym. Powołał się przy tym na art. 357 k.c. wskazując, iż dłużnik wobec braku odmiennego uregulowania winien świadczyć rzeczy o średniej jakości. Wskazał, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie potwierdzał, iż dopuszczalne jest stosowanie nowych części przy naprawie samochodów używanych, jednakże musi być w tym przypadku spełniony warunek konieczności lub niezbędności zastosowania tego sposobu naprawy pojazdu.

Pismem z dnia 10 listopada 2014 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 2255,11 zł i wniósł o zasądzenie łącznie kwoty 12256,11 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 grudnia 2013 r. pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do T. S. został uszkodzony przez pojazd będący ubezpieczony przez pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

okoliczności bezsporne

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 10 grudnia 2013 roku.

okoliczność bezsporna, nadto dowód zgłoszenie szkody – k. 1-3 akt szkody

Ostatecznie pozwany uznał swoją odpowiedzialność i tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd wypłacił poszkodowanemu T. S. kwotę 10077, 89 zł .

okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja o wypłacie – k. 27 akt szkody, k. 8 akt .

W dniu 30 kwietnia 2014 roku powód zawarł z poszkodowanym T. S. umowę sprzedaży wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 6 grudnia 2013 roku.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k.9 akt

Poszkodowany nie dokonał naprawy pojazdu po szkodzie.

Dowód: zeznania świadka P. S. – k. 103 – 103v.

Wysokość koniecznych kosztów naprawy pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) niezbędnych do przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 6 grudnia 2013 roku wyniosła kwotę 22334 zł brutto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego S. G. z dnia 20 października 2014 r. - k. 53- 64 akt.

Powód wzywał pozwanego do zapłaty reszty odszkodowania. Bezskutecznie.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 23.01.2014 r. wraz z dowodem doręczenia– k. 13 – 15 akt szkody.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, zeznania świadka P. S. i pisemną opinię biegłego sądowego S. G..

Nie wniosły wiele do niniejszej sprawy zeznania świadka P. S.. Potwierdził on jedynie, iż doszło do zdarzenia oraz zeznał, iż poszkodowany – jego ojciec nie dokonał naprawy pojazdu przed zbyciem wierzytelności.

Z uwagi na treść art. 328 § 3 k.p.c. Sąd poprzestał na wskazaniu dowodów, na których się oparł, natomiast nie omawiał dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, albowiem żadnemu z nich nie odmówił wiarygodności.

Należy zaznaczyć jedynie, iż ustalając wysokość szkody w samochodzie powoda Sąd kierował się pisemną opinią biegłego S. G.. Opinię biegłego Sąd uznał za zupełną, jasną i rzeczową. Została sporządzona zgodnie ze wszystkimi

wymogami przewidzianymi dla tego typu dokumentów oraz w sposób jasny i precyzyjny odpowiadała na zadane pytania. Opinia biegłego nie została zakwestionowana przez strony.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w dniu 6 grudnia 2013 r. Pozwany uznał roszczenie poszkodowanego T. S. co do zasady. Nie była kwestionowana bowiem wina sprawcy szkody, który był ubezpieczony u pozwanego. (...) S.A. w W. nie kwestionował także ważności i skuteczności umowy przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Cechą charakterystyczną przelewu jest nie wymaganie w zasadzie do jego dojścia do skutku zgody dłużnika. Istotne jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu.

Zatem, w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2014 roku zawartej pomiędzy T. S. a powodem, ten ostatni wszedł we wszelkie prawa i obowiązki wynikające z tytułu odszkodowania związanego ze zdarzeniem z dnia 6 grudnia 2013 roku w pojeździe C. (...).

Sporna w sprawie była wysokość szkody ponad wypłaconą kwotę odszkodowania, a konkretnie czy koszty naprawy pojazdu mogły przewyższyć kwotę 10077,89 zł wypłaconą z tytułu ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. W myśl natomiast art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Odnosząc zatem powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego to zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania naturalnego. Wyboru o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego.

W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady – na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub

zaniechania z którego szkoda wynikała oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. Wbrew stanowisku pozwanego w przypadku naprawienia szkody nie ma podstaw do świadczenia rzeczy średniej jakości. Nie znajdzie tu bowiem zastosowanie art. 357 k.c., a 363 k.c. i 361 k.c. tzn., że przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Zatem, nie ma podstaw do świadczenia rzeczy średniej jakości, a jakości takiej jak przed szkodą.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd należący do T. S., który zbył swoją wierzytelność na rzecz powoda uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób uszczerbku wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej. Zgodnie z uchwałą Sadu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku (III CZP 32/03; OSNC 2004/4/51), którą kieruje się orzekający w niniejszej sprawie Sąd: „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. Warto także wskazać, iż zgodnie z niekwestionowanym poglądem judykatury „roszczenie o świadczenia należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., sygn. akt I CR 151/88; orzeczenie SN z dnia 15 listopada 2001 r. sygn. akt III CZP 98/01). Przy ustalaniu wysokości odszkodowania nie ma zatem znaczenia, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu czy nie. Zatem tym bardziej, skoro jak zeznał świadek P. S., poszkodowany w dniu zbycia wierzytelności nie dokonał naprawy pojazdu, powodowi należało się odszkodowanie w wysokości ustalonej przez biegłego, zgodnie z powołanymi powyżej zasadami.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że wysokość szkody - koszt naprawienia pojazdu C. (...) w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia - przekraczał przyznaną poszkodowanemu w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 10077,89 zł.

Sąd w niniejszym składzie podziela również pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1980 r. (III CRN 223/80), iż przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał, iż było możliwe przywrócenie pojazdu C. (...) do stanu sprzed zdarzenia za wyplaconą kwotę 10077,89 zł. Jak wynika z opinii biegłego sądowego S. G. jedynie części oryginalne gwarantują przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Tylko takie części gwarantują bezpieczeństwo i niezawodność. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił przyczyny przyjęcia stawki roboczogodziny w wysokości 100 zł mechanik i 110 zł lakiernik oraz wskazał, iż pozwany bez uzasadnienia obniżył ceny części zamiennych o 50% i koszt materiałów lakierniczych o 33%.

Mają powyższe na uwadze należało uznać, że aby pojazd C. (...) został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia, to poszkodowany, a obecnie powód jako nabywca wierzytelności winien otrzymać odszkodowanie w łącznej wysokości 22334 zł brutto, zgodnie z opinią biegłego sądowego S. G.. Sąd przyjął jako wysokość szkody kwotę 22334 zł brutto zakładającą odbudowę przedmiotowego pojazdu z wykorzystaniem części zamiennych oryginalnych. Jak już wskazano wyżej – przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do stanu używalności w takim zakresie w jakim istniał przed wyrządzeniem szkody, a zatem oznacza to, że należy pokryć wszelkie koszty związane z doprowadzeniem pojazdu do stanu sprzed szkody.

Jak wskazano powyżej należne odszkodowanie przysługujące poszkodowanemu, a tym samym powodowi, który wstąpił w jego prawa wynosi 22 334 zł brutto. Pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 10077,89 zł. Zatem należne powodowi odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe (...) z dnia 6 grudnia 2013 roku pomniejszone o wypłacone odszkodowanie wynosi 12256,11 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 436 §2 k.c. i 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 363§1 k.c. i w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli zasądził od pozwanego na rzecz powoda żadaną kwotę (po rozszerzeniu powództwa) w wysokości 12256,11 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 6 grudnia 2013 roku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i przy uwzględnieniu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli. W myśl tego ostatniego przepisu wypłata należnego odszkodowania powinna nastąpić w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Po upływie tego terminu ubezpieczyciel popada w zwłokę.

O kosztach procesu orzeczono mając na uwadze przepis art. 98 kpc, przewidujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na fakt, iż powód wygrał sprawę należały mu się koszty od pozwanego w pełnej wysokości. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 3845,13 zł i objęły opłatę sądową od pozwu w kwocie 501 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika 2400 zł (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (Dz. U. nr 163, poz. 1349, ze zm.) oraz zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w wysokości 927,13 zł. W tym stanie rzeczy, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3845,13 zł.

Ponadto w punkcie 4 wyroku Sąd na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszcz kwotę 72,87 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Na mocy art. 98 k.p.c. i art. 130³ § 2 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszcz kwotę 113 zł tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa.

SSR Sylwia Roszak